

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/238/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117208625
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117208625.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Bajkalská 30, Bratislava, IČO: 31 335 004, proti žalovaným: 1/ P. O., nar. XX.X.XXXX a 2/ G. O., nar. XX.X.XXXX, obaja bytom M. XX/XX, N., obaja zastúpení splnomocnencom: Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Miletičova 21, Bratislava, IČO: 50 491 300, o zaplatenie 32.401,08 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 26. apríla 2018, č.k. 32Csp/86/2017-73 v spojení s opravným uznesením zo dňa 30. mája 2018, č.k. 32Csp/86/2017-79, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti (výrok I.) **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ uložil zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 30.569,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne počítanými: zo sumy 29.602,80 eur od 23.08.2016 do 10.11.2016, zo sumy 29.412,80 eur od 11.11.2016 do 12.12.2016, zo sumy 29.222,80 eur od 13.12.2016 do 11.01.2017 a zo sumy 29.032,80 eur od 12.01.2017 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 810 eur, a to vždy do 28. dňa v mesiaci až do úplného splatenia dlhu pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky. Prvá splátka bude splatná 28. deň nasledujúceho mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 83,28%.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 497, § 499, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 až 3, § 506 Obchodného zákonníka (ďalej aj ako „ObZ“), § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54 ods. 1, § 121 ods. 3 a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), ako aj § 1 ods. 3 písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z., keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého žalobca poskytol žalovaným peňažné prostriedky, ktoré sa zaviazali žalovaní dohodnutým spôsobom vrátiť. Najskôr je potrebné uviesť, že zmluvný vzťah účastníkov založený na základe predmetnej zmluvy o úvere nespadá pod úpravu Zákona o spotrebiteľských úveroch, nakoľko ide o úver, ktorého účelom bolo zachovanie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, a preto súd na tento zmluvný vzťah neaplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. s výnimkou ustanovenia uvedeného v ods. 19 odôvodnenia. Súd však aplikoval na vzájomný vzťah ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka). S poukazom na vyššie uvedené, aplikoval tak súd ustanovenia Obchodného zákonníka, ako aj Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), v časti, kde je

nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalobca a žalovaní uzavreli úverovú zmluvu, na základe, ktorej vyplatil žalobca žalovaným úver vo výške 30.000 eur, ktorý sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach po 137,25 eur spolu so splátkou sporenia vo výške 45,54 eur. Súd konštatuje, že uvedené nebolo medzi stranami sporné, ako ani skutočnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, uplatnenia úrokov z omeškania po vyhlásení mimoriadnej splatnosti a úrokov z úveru do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti. Spornými medzi stranami bolo uplatnenie poplatkov za upomienky, poplatku za poskytnutie úveru, ako aj uplatnenie úrokov z úveru po vyhlásení mimoriadnej splatnosti pohľadávky. Súd po preskúmaní žaloby dospel k nasledovným záverom. Súd poplatok za poskytnutie úveru posúdil ako prijateľnú obchodnú podmienku, nakoľko má za to, že každý poskytovateľ úveru má náklady spojené so spracovaním obchodného prípadu, ktoré sú jednak v odmene pracovníkov, ale v prakticky zabezpečovaní celej činnosti žalobcu a teda nemožno povedať, že žalobca získal uvedenú hodnotu bez ničoho. Súd má ďalej za to, že uvedené je o to viac aktuálne v dobe, kedy výrazne klesli úrokové sadzby z úverov určených na bývanie, a kde teda žalobcovi klesli možnosti tvorenia zisku, oproti dobe, kedy bolo vydané ostatné rozhodnutie, ktoré žalovaní predložili v súdnom konaní. V konečnom dôsledku žalovaní získali protihodnotu za tento poplatok, a to úver, o ktorý žiadali. Súd má vzhľadom na uvedené za to, že nárok za zaplatenie poplatku z úveru je zo strany žalobcu dôvodný. Druhým sporným uplatneným nárokom boli úroky z úveru po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Súd má za to, že doba splatnosti úrokov sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Obchodný zákonník rozlišuje splatnosť úrokov v závislosti od splatnosti istiny úveru, od spôsobu splatenia istiny úveru, t. j. jednorázovo alebo v splátkach. Celková suma úrokov musí byť zaplatená najneskôr so zaplatením poslednej splátky úveru. Úroky do doby vrátenia peňažných prostriedkov je dlžník povinný zaplatiť len v prípade, ak dlžník je oprávnený vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve (§ 503 ods. 3 Obchodného zákonníka). Podľa ustanovenia § 503 ods. 1 až 3 Obchodného zákonníka sú úroky splatné najneskôr do doby splatnosti úveru, avšak už nie po splatnosti úveru. Podľa zákonom stanovenej úpravy splatnosti úrokov podľa obchodného práva, ako aj občianskeho práva (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka), úroky sú splatné najneskôr spolu s istinou. Veriteľ nie je oprávnený žiadať od žalovaného ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Z uvedenej zákonnej úpravy nevyplýva, že po vyhlásení celého úveru za splatný sa ďalej úročí istina úveru do zaplatenia (do vrátenia peňažných prostriedkov prislúchajú úroky len v prípade vrátenia peňažných prostriedkov pred dobou splatnosti podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka). Uvedený záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorý je odplatom za užívanie peňažných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti (veriteľ neposkytuje peňažné prostriedky po lehote splatnosti). Na základe uvedeného je nárok žalobcu na zaplatenie úroku opodstatnený len do 22.08.2016. Súd súčasne uvádza, že uvedené posúdenie vychádza z ustálenej súdnej praxe (rozhodovacej činnosti súdov) (viď. napr. ÚS IV. 476/2012 z 18.9.2012, R 59/1998, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/1998, ktorý vo svojom rozhodnutí konštatoval, že „Odvolací súd v tejto súvislosti upozorňuje, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania“ (rovnako viď rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/587/2015 z 28.09. 2015 a rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/749/2014 zo dňa 26.01.2016. Vzhľadom na uvedené súd priznal žalobcovi len úroky z úveru do splatnosti pohľadávky. Súd žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie poplatkov za upomienky, a to zo zmluvy o medziúvere, ktoré si žalobca uplatnil celkovo v počte 4 x 15 eur. Bolo preukázané, že takéto poplatky boli v zmluve uvedené, avšak ide o predtlačенú formulárovú zmluvu, ktorú žalovaní nemohli nijako ovplyvniť, a preto súd na uvedené poplatky prihliadal ako na neprijateľné zmluvné podmienky dojednané v neprospech spotrebiteľa, keďže títo nemohli do obsahu zmluvy v tejto časti nijako zasiahnuť a takúto dohodu vylúčiť. Súd posúdil dohodu o upomienkach podľa § 53 ods. 5 OZ ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je neplatná pre rozpor so zákonom, pre jej jednostrannú formuláciu a zvýhodňovanie veriteľa. Žalobca nepreukázal ani skutočné výdavky na uvedenú službu. Z pohľadu súdu takáto upomienka je nepochybne určitým nástrojom žalobcu ako dosiahnuť bez súdneho konania úhradu dlžných záväzkov žalovanými. Súčasne súd dospel k záveru, že upomienka v takejto forme má charakter zmluvnej pokuty, ktorá nebola individuálne dojednaná. Žalobca nepreukázal, že by mu vznikli nejaké náklady s odosielaním upomienok, a preto súd žalobu v tejto časti zamietol. Súd však už rovnako neprihliadal na poplatky za individuálne riešenie omeškaných splátok vo výške 15 eur, ktoré si vyžadovali vedomú činnosť žalobcu, rovnako ako poplatok za zmenu splátkového plánu vo výške 20 eur, ktorú v konaní preukázal žalobca, ako aj to, že reálne prišlo k zmene splátkového kalendára. Súd v tejto časti žalobe vyhovel ako dôvodnej. Vzhľadom na rozsah upomínacej činnosti žalobcu súd dospel k záveru, že dôvodné sú aj predžalobné upomienky, ktoré boli riadne dohodnuté a dávali možnosť dlžníkovi reagovať práve dohodou, snahou o zmenu splátkového kalendára, a ktoré

reálne dávali možnosť dlžníkovi úver zachrániť. Vzhľadom na uvedené súd považoval tieto zmluvné podmienky za prijateľné, a poplatky riadne vyúčtované, preto žalobe v tejto časti taktiež vyhovel. Súd k uplatneniu úrokov z omeškania konštatuje, že tieto považoval za dôvodné v časti od vzniku omeškania žalovaných s plnením peňažného dlhu, t.j. od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu, t.j. do 22.08.2016, a od 23.08.2016 do zaplatenia po zohľadnení jednotlivých úhrad žalovaných v troch platbách po 190 eur dňa 10.11.2016 dňa 12.12.2016 a 11.01.2017. Súd žalobcovi nepriznal úroky z omeškania z jednotlivých splátok, nakoľko tieto splátky predstavujú len sumu úrokov z úveru, ako ani z vyčíslených a priznaných úrokov z úveru, pričom úroky z omeškania sa nepriznávajú z úrokov z úveru, nakoľko ide o príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ: „Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením“, a nárok na úroky z omeškania z úrokov z úveru neplynie zo žiadneho právneho predpisu. Vzhľadom na uvedené žalobca nemá na takéto plnenie právny nárok. Uvedený názor je súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe a bol uvedený už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Obdo 4/94 zo dňa 29.03.1995. Súd súčasne uvádza, že úroky z omeškania priznal v uplatnenej percentuálnej sadzbe v súlade s predpismi občianskeho práva. Preto súd priznal úroky po odpočítaní jednotlivých súm úhrad, ako bolo uvedené vyššie. Z takto zisteného stavu mal súd teda preukázanú dôvodnosť nároku žalobcu v časti o zaplatenie sumy úveru 30.000 eur, spolu s uplatnenými úrokmi vo výške 1.536,30 eur, ktoré boli uplatnené dôvodne a správne vypočítané, žalovanými nerozporované, po odpočítaní sumy 337,20 eur, ako aj úhrad vo výške 570 eur a odpočítaní nepriznaných upomienok vo výške 4x15 eur, t.j. žalobcovi bola priznaná suma 30.569,10 eur. Súd súčasne priznal úroky z omeškania vo výške 5% ročne počítaným zo sumy 29.602,80 eur od 23.08.2016 do 10.11.2016, zo sumy 29.412,80 eur od 11.11.2016 do 12.12.2016, zo sumy 29.222,80 eur od 13.12.2016 do 11.01.2017 a zo sumy 29.032,80 eur od 12.01.2017 do zaplatenia. Súd konštatuje, že pri výpočte priznanej sumy urobil chybu vo výpočte, pričom v dôsledku nej uviedol priznanú sumu 30.578 eur. Súd konštatuje, že pri výpočte priznanej sumy urobil chybu vo výpočte, pričom v dôsledku nej uviedol priznanú sumu 578 eur, pričom táto chyba sa následne opakovala aj pri priznávaní úrokov z omeškania, ktoré priznal vo výške 5% ročne počítaným zo sumy 29.611,70 eur od 23.08.2016 do 10.11.2016, zo sumy 29.421,70 eur od 11.11.2016 do 12.12.2016, zo sumy 29.251,70 eur od 13.12.2016 do 11.01.2017 a zo sumy 29.041,70 eur od 12.01.2017 do zaplatenia. Vzhľadom na to, že ide o výpočtovú chybu, súd k rozsudku vydá opravné uznesenie. Súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobe vo vyššie uvedenej časti vyhovel a žalovaných zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 30.569,10 eur. spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne počítanými: zo sumy 29.602,80 eur od 23.08.2016 do 10.11.2016, zo sumy 29.412,80 eur od 11.11.2016 do 12.12.2016, zo sumy 29.222,80 eur od 13.12.2016 do 11.01.2017 a zo sumy 29.032,80 eur od 12.01.2017 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu (v časti úrokov z omeškania po splatnosti, v časti uplatnených poplatkov za 4 upomienky a úrokov z omeškania zo splátok úveru, ktoré boli úrokom) ako nedôvodnú zamietol. Žalovaní požiadali o možnosť plniť dlh v splátkach. Súd konštatuje, že z obsahu ich vyjadrenia, kde tvrdili, že nemajú prostriedky na zaplatenie jednorázovo (zo strany žalobcu uvedené nebolo rozporované), ako aj vzhľadom na obsah preukázané iné súdne konanie, (kde boli zaviazaní zaplatiť inú pohľadávku), súd umožnil žalovaným splniť dlh žalobcovi v splátkach po 810 eur, vychádzajúc z ustálenej súdnej praxe, že záväzok musí byť splatený najneskôr do 36 mesiacov. Splátky sú umožnené pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky. Súd umožnil žalovaným plniť dlh v splátkach, aj keď má pochybnosti o ich schopnosti plniť tento dlh, pričom však žalovaným nemohol určiť nimi požadovanú splátku 137,25 eur. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa vyššie uvedených citovaných zákonných ustanovení tak, že nárok na ich náhradu by mal žalobca ako účastník úspešnejší v konaní, žalobcovi bola priznaná suma 30.569,10 eur (istina 29.032,80 eur + úroky 1.536,30 eur) spolu s úrokmi z omeškania vo výške 2.443,44 (vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozsudku) t.j. suma celkom 33.012,54 eur. Žalobca sa však domáhal zaplatenia sumy 32.401,08 eur (suma súčtu istiny, úrokov z úveru a úrokov z omeškania uvedená v žalobe) + úrokov z úveru vo výške 1.777,83 eur (vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozhodnutia) a úrokov z úveru v sume 1.846,61 eur (vyčíslené ku dňu vyhlásenia rozhodnutia), t.j. suma celkom 36.025,52 eur. Podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalobcu v rozsahu 91,64 % (33.012,54 eur : 36.025,52 eur x 100) a úspech žalovaných v rozsahu 8,36%, čistý úspech žalobcu 83,28% (vypočítané ako 91,64%- 8,36% úspech žalovaných = 83,28% čistý úspech žalobcu). Súd vzhľadom na uvedené priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 83,28%. Súd konštatuje, že výpočtová chyba uvedená v ods. 27 sa prejavila aj pri výpočte náhrady trov konania, kde súd vzal pôvodne v úvahu chybný výpočtový základ 30.578 eur. Aj v tejto časti bude vydané opravné uznesenie.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovenia žalobe podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní, ktorí navrhli rozsudok v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie. Odvolanie odôvodnili nesprávnym právnym posúdením veci, keď nesúhlasili so záverom súdu prvej inštancie, že na zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a nimi sa nevzťahujú ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 1 ods. 3 písm. d/). Žalovaní sa nestotožnili s názorom súdu, že predmetný úver nie je spotrebiteľským úverom, nakoľko „rekonštrukciu“ nehnuteľnosti nemožno zamieňať so zachovaním vlastníckych práv k predmetnej nehnuteľnosti. Ak by nedošlo k „rekonštrukcii“ nehnuteľnosti žalovaných, ich vlastnícke práva k nehnuteľnosti by ostali naďalej v rovnakom rozsahu zachované, táto skutočnosť nemá z pohľadu vlastníckeho práva žalovaných k nehnuteľnosti žiaden vplyv. Ďalej namietli, že súd prvej inštancie v bode 27. odôvodnenia posúdil poplatok za poskytnutie úveru ako prijateľnú obchodnú podmienku. Súd na jednej strane žalobcovi nepriznal nárok na zaplatenie poplatkov za upomienky, a to zo zmluvy o medziúvere, ktoré si žalobca uplatnil celkovo v počte 4x 15 eur, na druhej strane už súd rovnako nenahliadal na poplatky za individuálne riešenie omeškaných splátok vo výške 15 eur, ktoré si vyžadovali vedomú činnosť žalobcu a rovnako ako poplatok za zmenu splátkového plánu vo výške 20 eur, ktoré podľa názoru súdu žalobca v konaní preukázal. Poukázali na amortizačnú tabuľku predloženú žalobcom, v zmysle ktorej si žalobca voči žalovaným uplatňoval poplatok za poskytnutie úveru vo výške 360 eur. Čo sa týka sumy za zaslanie upomienok na úhradu dlhu, takéto konanie žalobcu žalovaní považujú za neúčelné. Podľa názoru žalovaných zmyslom upomienok je prijímať dlžníka k plneniu svojich povinností a nemalo by ich účelom byť získať majetkový prospech veriteľa na úkor dlžníka. V prípade, ak boli žalovaní vo finančných ťažkostiach a nedokázali splácať dohodnuté splátky, mohol žalobca vypovedať žalovaným zmluvu. Žalovaní mali za to, že súd rozsudok žiadnym spôsobom, resp. nedostatočne odôvodnil v zmysle ust. § 220 CSP. Žalovaní boli toho názoru, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov ku skutkovým zisteniam, ktoré nemali oporu vo vykonanom dokazovaní, nakoľko súd sa nevysporiadal so znením zákona a ani zmluvnými dojednaniami strán sporu.

4. K odvolaniu žalovaných sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok v napadnutej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne určil a aplikoval režim, podľa ktorého sa má uzatvorená zmluva posudzovať, pričom táto spĺňa všetky náležitosti stanovené právnymi predpismi. V súvislosti s poplatkom za spracovanie úveru sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu, a to predovšetkým z dôvodu, že poplatok za spracovanie úveru nebol poplatkom, za ktorý by žalovaným nebola poskytnutá protihodnota. Poukázal na skutočnosť, že omeškanie s plnením povinností v zmysle zmluvy plniť riadne a včas dohodnuté splátky, nemusí byť nutne spojené s finančnými ťažkosťami. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na zasielanie upomienok sa žalobca snažil nájsť čo najúčinnejší a najefektívnejší spôsob, ktorým by ostala zachovaná možnosť splácať poskytnutý úver v zmysle zmluvou dohodnutých podmienok, následne možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti je až možnosťou ultima ratio v prípade, keď aj napriek rozsiahlemu procesu upomínania na riadne a včasné plnenie, dlžník nie je ochotný a schopný riadne dodržiavať dohodnuté podmienky. Odvolanie žalovaných považoval za účelové, v snahe iba oddialiť plnenie povinností uložených napadnutým rozsudkom.

5. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - strana sporu (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

6. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 32Csp/86/2017 bolo zaplatenie sumy 32.401,08 eur s príslušenstvom. Rozsudkom napadnutým odvolaním v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie žalovaným 1/ a 2/ uložil zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi sumu 30.569,10 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne počítanými: zo sumy 29.602,80 eur od 23.08.2016 do 10.11.2016, zo sumy 29.412,80 eur od 11.11.2016 do 12.12.2016, zo sumy 29.222,80 eur od 13.12.2016 do 11.01.2017 a zo sumy 29.032,80 eur od 12.01.2017 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 810 eur, a to vždy do 28. dňa v mesiaci až do úplného splatenia dlhu pod následkom straty výhody splátok v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky. Prvá splátka bude splatná 28. deň nasledujúceho mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/ v rozsahu 83,28%.

7. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v časti vyhovenia žalobe.

8. Odvolatelia odvolanie odôvodnili tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnou normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

9. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

10. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúceho z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má všetky atribúty vyžadované ust. § 220 ods. 2 CSP a nemožno mu nič vyčítať.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

13. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

14. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

15. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

16. Pokiaľ odvolatelia namietli nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie, tak z obsahu odvolania vôbec nevyplýva, akým spôsobom by ich vytýkané nesprávne právne posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie malo vplyv na vecnú správnosť výroku napadnutého rozsudku.

17. Pokiaľ odvolatelia namietali, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný z dôvodu, že sa súd nevyporiadal so všetkými jeho argumentmi, tak odvolací súd poukazuje na to, že i podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a pod.). Vzhľadom na to, pokiaľ sa súd prvej inštancie nezaoberal ďalšími argumentmi uplatnenými stranami sporu, nespôsobilými ovplyvniť rozhodnutie, nemožno mu uvedené vytknúť. Rovnako, pokiaľ súd prvej inštancie v odôvodnení spomenul kúpnu zmluvu, s prihliadnutím na ďalšie odôvodnenie napadnutého rozsudku je celkom nepochybné, že išlo len o chybu v písaní, resp. zrejmu nesprávnosť, ktorá nemôže mať vplyv na presvedčivosť a zrozumiteľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

18. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

19. Odvolací súd sa stotožnil s posúdením dojednaného poplatku za poskytnutie úveru, keď súhlasil so záverom súdu prvej inštancie, že každý poskytovateľ úveru má náklady spojené so spracovaním obchodného prípadu, ktoré spočívajú jednak v odmene jeho pracovníkov, ale prakticky v zabezpečení celej činnosti žalobcu, a teda nemožno dospieť k záveru, že žalobca získal uvedenú hodnotu bez poskytnutia protihodnoty, nakoľko žalovaní za tento poplatok získali protihodnotu vo forme úveru, o ktorý žiadali. Pokiaľ odvolatelia namietli priznanie poplatkov za individuálne riešené omeškané splátky vo výške 15 eur a rovnako poplatky za zmenu splátkového plánu vo výške 20 eur, tak svoje tvrdenia žiadnym spôsobom neodôvodnili, pričom súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne zaoberal a odôvodnil, prečo niektoré poplatky požadované žalobcom žalobcovi priznal a niektoré nie, pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

20. Z dôvodu, že odvolacie dôvody žalovaných neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadať z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, a v tomto odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešným žalovaným v celom rozsahu.

22. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).